

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

Ἡμέρα χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως ἡ σημερινή ἡμέρα γιά τήν ἡρωική πόλη τῆς Ναούσης. Ἡμέρα χαρᾶς καί εὐφροσύνης γιά τούς προγόνους μας, οἱ ὅποιοι ἐνενήντα χρόνια μετά τό Ὀλοκαύτωμα πού ἔζησαν ὡς συνέπεια τῆς ἐπαναστάσεώς τους γιά νά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τόν βαρύ τουρκικό ζυγό, ἔβλεπαν τήν ἐλπίδα τους νά γίνεται ἐπιτέλους πραγματικότητα.

Τό τίμημα πού εἶχαν πληρώσει μέ τήν ὀλοκληρωτική καταστροφή τῆς πόλεως, ἀλλά καί μέ τή θυσία ὅσων ἔπεσαν ἀγωνιζόμενοι γιά τήν ἐλευθερία καί ὅσων μαρτύρησαν στό Κιόσκι, στήν Ἀράπιτσα καί στή Θεσσαλονίκη, προκειμένου νά μήν ἀρνηθοῦν τήν πίστη στόν Χριστό ἦταν βαρύτατο.

Εἶχαν ἀποδείξει ὅμως οἱ Ναουσαῖοι ὅτι δέν ὑπολόγιζαν τίποτε προκειμένου νά κερδίσουν τήν ἐλευθερία τους· δέν ὑπολόγιζαν τίποτε περισσότερο ἀπό τήν πατρίδα τους, γιά τήν ὁποία ἦταν ἔτοιμοι νά θυσιάσουν καί προνόμια καί περιουσία· δέν ὑπολόγιζαν τίποτε περισσότερο ἀπό τήν πίστη τους στόν Χριστό, γιά τήν ὁποία ἦταν ἔτοιμοι νά θυσιάσουν καί τή ζωή τους.

Ἡ ἡρωική Νάουσα εἶχε σπείρει μέ τόν ξεσηκωμό της τόν δικό της σπόρο τῆς ἐλευθερίας καί τόν εἶχε ποτίσει μέ τό ἀκριβό αἷμα τῶν παιδιῶν της. Συνέχιζε ὅμως καί νά τόν ποτίζει μέ τά δάκρυα καί τίς προσευχές τους γιά νά ἔρθει ἐπιτέλους καί γι' αὐτούς ἡ ἡμέρα πού δέν θά ἔσκιαζε τά πάντα ἡ φοβέρα καί δέν θά τά πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

Καί τό θαῦμα ἔγινε! Ὁ Θεός καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἄκουσαν τίς προσευχές τῶν Ναουσαίων, ἄκουσαν τίς δεήσεις καί τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων της, τοῦ πολιούχου της ὁσίου Θεοφάνους καί ὅλων τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων, ἄκουσαν τούς στεναγμούς τῶν ἀδίκως σφαγιασθέντων ἀγωνιστῶν καί τῆς χάρισαν τήν ἐλευθερία.

Αὐτή τήν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἡρωικῆς μας πόλεως ἐορτάζουμε καί πανηγυρίζουμε καί ἐμεῖς σήμερα, μνημονεύοντας τήν ὑπέροχη θυσία τῶν πατέρων μας, ὅλων ὅσων ἀγωνίσθηκαν καί πολέμησαν γιά νά διώξουν τόν ἀλλόθρησκο κατακτητή, ἀλλά καί ὅλων ἐκείνων οἱ ὅποιοι μέ αὐταπάρνηση καί αὐτοθυσία ἀγωνίσθηκαν καί συνέβαλαν, γιά νά μήν ἀλλοιωθεῖ ἡ ἐθνική συνείδηση καί ἡ ἐθνική ταυτότητα, γιά νά μήν λησμονηθεῖ ἡ πίστη τῶν ἀνθρώπων στόν Θεό καί τήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, γιά νά μήν ξεχασθοῦν οἱ παραδόσεις καί ὁ πολιτισμός τῶν προγόνων μας.

Τιμοῦμε αὐτούς πού ἔπεσαν στά πεδία τῶν μαχῶν καί κέρδισαν κάθε σπιθαμή τοῦ ἐλεύθερου ἐδάφους πού πατοῦμε σήμερα προσφέροντας τό αἷμα καί τή ζωή τους. Καί τούς ἀξίζει κάθε τιμή καί κάθε εὐγνωμοσύνη. Τούς ἀξίζει νά ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς τους καί τῆς γενναιοτήτός τους. Τούς ἀξίζει νά μνημονεύουμε τά ὀνόματά τους, νά μνημονεύουμε τήν προσφορά τους στήν πατρίδα καί στό Ἕθνος μας καί νά προσευχόμεθα γιά τήν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους, γιατί χωρίς αὐτούς ἐμεῖς δέν θά ὑπῆρχαμε σήμερα. Καί αὐτό δέν πρέπει νά τό ξεχνοῦμε ποτέ.

Δέν πρέπει ὅμως νά ξεχνοῦμε καί τήν προσφορά ὅλων ἐκείνων πού κράτησαν τό Γένος μας ὀρθιο στόν κυκεῶνα τῆς σκλαβιάς. Ὅλους ἐκείνους, ἀπό τούς πῖο ταπεινούς μέχρι τούς πῖο ἐπιφανεῖς καί σπουδαίους, πού μέ κίνδυνο καί αὐτοὶ πολλές φορές τῆς ζωῆς τους ἀγωνίσθηκαν νά μεταλαμπαδεύσουν τήν ἱστορία, τή γλώσσα, τήν ἐθνική συνείδηση, τήν ἐλληνική ταυτότητα καί τήν ὀρθόδοξη πίστη ἀπό γενιά σέ γενιά.

Καί ἡ καλύτερη τιμή καί γιά ὅσους θυσιάσθηκαν στόν ἀγῶνα γιά τήν ἐλευθερία τῆς πόλεώς μας καί τῆς πατρίδος μας, ἀλλά καί γιά ὅσους συνέβαλαν σέ αὐτή διατηρώντας τήν ἐθνική μας ἰδιοπροσωπία σέ καιρούς χαλεπούς, εἶναι νά μιμούμεθα τό παράδειγμά τους.

Καί αυτό δέν εἶναι μόνο ἓνας λόγος ἢ μία προτροπή χωρίς περιεχόμενο. Δέν εἶναι μία προτροπή ἀπό αὐτές πού συνηθίζουμε νά ἐπαναλαμβάνουμε στίς ἐθνικές ἐπετείες καί τίς ξεχνοῦμε τήν ἄλλη ἡμέρα. Εἶναι μία ἀνάγκη στίς ἡμέρες μας τήν ὁποία πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε.

Γιατί ἐάν δέν διατηρήσουμε τήν ἐθνική ταυτότητα καί τήν ὀρθόδοξη πίστη μας, μπορεῖ νά ζοῦμε σέ μία ἐλεύθερη ἐδαφικά πατρίδα ἀλλά δέν θά εἴμεθα ἀληθινά ἐλεύθεροι σέ ὅλα τά ἄλλα. Θά φέρουμε ἓνα ὄνομα, ἀλλά θά ἔχουμε χάσει ὅ,τι ἔφερε αὐτό τό ὄνομα γιά αἰῶνες, τήν ἱστορική καί πολιτιστική ταυτότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Ἄς τιμοῦμε, λοιπόν, τούς προγόνους μας, ἅς τιμοῦμε ὅλους ὅσους ἀγωνίσθηκαν καί θυσιάσθηκαν γιά νά ἀπολαμβάνουμε ἐμεῖς σήμερα τήν ἐλευθερία μας, βαδίζοντας στά ἴχνη τῆς θυσίας καί τῆς προσφορᾶς τους, φυλάσσοντας ἀσύλητο τόν πολύτιμο θησαυρό πού μᾶς κληροδότησαν, γιά νά εἴμεθα ἄξιοι τῆς θυσίας τους καί τῆς ἐλευθερίας πού μᾶς χάρισαν.